

РЕШЕНИЕ

№ 3103

гр. София, 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 16.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **8546** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Т. М. П. с адрес в [населено място] против Заповед № ЗС-64/22.08.2022г. на министъра на отбраната на Република България /РБ/.

С жалбата се твърди, че заповедта е неоснователна и незаконосъобразна. Сочи се, че жалбоподателят живее в имота от 1984г. и че няма друго жилище, че винаги е плащал наема и битовите сметки навреме и че е извършил подобрения за собствена сметка. Иска се заповедта да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез упълномощен представител. Представени са писмени бележки. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът – министърът на отбраната на РБ с процесуален представител оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е правилна и законосъобразна. Не претендира присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

На 25.03.1957г. в РНС „Д. септември“ – С. е изготвен Акт за държавна собственост за железобетонна сграда-вила в [населено място], състояща се от сутерен, два етажа и тавански етаж, общо от 11 стаи и 6 кухни. Посочено е, че имотът е отстъпен за ползване на МНО. Съгласно §6 от Постановление № 123 на МС от 15.05.2015г. за изменение и допълнение на нормативни актове на Министерския съвет

дейността, архивът, правата и задълженията по договорите, сключени във връзка с дейността по настаняването под наем, управлението и експлоатацията на жилищния фонд на Министерството на отбраната и на движимите вещи в него преминават от реорганизираните административни звена на Министерството на отбраната в Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело".

Със Заповед № 21/05.01.1984г. на началника на квартирно-експлоатационна и Гарнизонна жилищна част при МНО Т. П. - семейство, състоящо се от 1 член е настанен в S части от военно-фондово жилище в [населено място] – вила Г., състоящо се от стаи, сам. кухня и сам. баня. Въз основа на заповедта на 05.01.1984г. е сключен договор за отдаване под наем на държавен жилищен имот собственост на МНО между началник Гарнизонна-жилищна част /Г./-С. и жалбоподателя за срок до момента, когато наемателят изгуби качеството си на военнослужащ.

Част от преписката е заявление-декларация с дата 25.08.2010г. подадено от Т. П., с което е деклариран, че семейството му се състои от трима членове – П., съпруга и дъщеря. В същия документ жалбоподателят е посочил, че е безработен.

Представени са заверени копия на страници от военна книжка на името на жалбоподателя, от които е видно, че е освободен с МЗ № УК 05/01.04.1990г. и е зачислен в резерва. Със заверено копие на удостоверение военна служба от 16.07.1990г. се установява прослужено време като свръхсрочнослужащ и офицер в размер на 10г.05м., вкл. до 31.03.1990г.

С писмо изх. № 16845/16.11.2017г., изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ уведомил Т. П., че сключеният договор за наем на недвижим имот, представляващ апартамент №2, находящ се на адрес: [населено място], [улица] се прекратява, поради изтичане на срока за настаняване и поради неизпълнение на задължение за плащане на наема до 25 число на текущия месец, като неизпълненото задължение е в размер на 319, 58 лв. за последните 29 месеца. Предоставен е едномесечен срок за доброволно освобождаване на имота. Писмото - предизвестие е връчено на дъщерята на жалбоподателя на 20.11.2017г.

Издадена е Заповед № 36-13/04.01.2018г., с която министърът на отбраната на РБ е наредил да се иззме от Т. П. недвижим имот – частна държавна собственост, находящ се в [населено място], [улица], ет.1, представляващ ап.2. Със Заповед № ЗС-26/12.02.2018г. министърът на отбраната е отменил Заповед № 36-13/04.01.2018г. Отменителната заповед е връчена на П. на 14.02.2018г. Не се твърди, а и данни, че тази заповед е обжалвана не са представени, поради което следва да се приеме, че е влязла в сила.

След отмяната на Заповед № 36-13/04.01.2018г. жалбоподателят продължава да ползва имота, поради което следва да се приеме, че са налице нови обстоятелства, които обосновават издаването на оспорената заповед.

С писмо изх. № 5275/11.04.2019г. изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ отново е уведомил жалбоподателя, че договорът за наем се прекратява. Писмото-предизвестие е получено от П. на 11.04.2019г.

На 10.06.2022г. е изготвена докладна записка от изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ до министъра на отбраната на РБ с предложение за изземване по административен ред на процесния имот, тъй като се държи от Т.П. на отпаднало основание.

Изготвена е Заповед № ЗС-64/22.08.2022г., с която на основание чл.80а от Закона за държавната собственост /ЗДС/ министърът на отбраната на РБ е наредил изземване от Т. П. – на част от недвижим имот – частна държавна собственост, находящ се в [община], район „П.“, [населено място], [улица], ет.1, представляваща две стаи, кухненски бокс и сервизни помещения, защото имотът се задържа на отпаднало основание, тъй като П. не попада в категорията правоимащи лица по смисъла на чл.226б от Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ /ЗОВСРБ/. Определен е срок за доброволно освобождаване на имота до 20.09.2022г. и в случай на неосвобождаване в указания срок е насрочено принудително изземване по административен ред на 29.09.2022г.

Заповедта е връчена на 07.09.2022г. Жалбата е подадена същия ден.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресат на акта и в законоустановения срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваната заповед е издадена от компетентния административен орган, в кръга на правомощията му по чл. 80а ЗДС.

Спазена е предписаната от закона писмена форма. Посочени са фактическите и правни основания за издаването на заповедта.

Следвана е процедурата по издаване на акта. Съгласно чл.24, ал.1 от Наредбата договорът за наем се прекратява по реда на Закона за задълженията и договорите на основанията, посочени в чл.23 и в договора за наем, с едномесечно писмено предизвестие от страна на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело". След като е констатирал, че е отпаднало правното основание за държане на имота - държавна собственост, предоставен за нуждите на МНО, изпълнителният директор на Изпълнителна агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“ е отправил предизвестие за прекратяване на наемното правоотношение и освобождаване на имота. Това предизвестие е връчено по законоустановения ред на 13.06.2019г. В него като основания за прекратяване на договора са посочени чл.23, ал.1, т. 4 и т.5 от Наредба № Н-22/16.07.2010г. за ползване под наем на имоти от жилищния фонд на Министерството на отбраната и за изплащане на компенсационни суми на военнослужещите и цивилните служители, които живеят при условията на свободно договаряне /Наредбата/, а именно, че договорите за наем се прекратяват едностранно от страна на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело" на следните основания: поради прекратяване на правоотношението за изпълнение на военна служба, на служебното или трудовото правоотношение в Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на пряко подчинение на министъра на отбраната и поради изтичане на срока за настаняване. С това е изпълнено законовото изискване да бъде отправено предизвестие, съдържащо покана за доброволно освобождаване на имота и предупреждение, че в случай на неизпълнение на основание чл.80а от ЗДС ще се предприемат всички законоустановени действия за освобождаването му. След изтичането на срока за доброволно освобождаване имотът не е бил освободен.

Съгласно чл.80а от ЗДС имот - държавна собственост, предоставен за ползване и

управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната, който се владее или държи без основание или на отпаднало основание от друго физическо или юридическо лице, или който се ползва не по предназначение, се изземва въз основа на заповед на министъра на отбраната. Изложеното сочи, че следва да са налице визираните материално-правни предпоставки, а именно: 1. имотът, предмет на изземването да е държавна собственост; 2. да е предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната, Българската армия и структурите на подчинение на министъра на отбраната; 3. имотът да се държи или владее от адресата на заповедта и 4. ползването да се осъществява без основание, на отпаднало основание или не по предназначение.

В случая и четирите елемента от състава на чл.80а, ал.1 от ЗДС са налице, тъй като имотът, предмет на заповедта за изземване е държавен недвижим имот, за който е съставен, по надлежния ред Акт за държавна собственост; имотът е предоставен за ползване и управление на Министерството на отбраната чрез Изпълнителна агенция "Военни клубове и военно-почивно дело". На този акт за собственост не се противопоставя друг документ, от който жалбоподателят да черпи права; до 13.06.2019г. процесният имот е бил държан на годно правно основание, но след посочената дата, на която е получено писменото предизвестие изх. № 5275 от 11.04.2019г., наемното правоотношение е прекратено. Безспорно към момента на издаване на обжалваната заповед – 22.08.22г., имотът се държи при отпаднало правно основание от жалбоподателя.

По делото не се спори, че имотът не е освободен доброволно от лицето и се ползва от него. Наличието на прекратено наемно правоотношение по установения в закона ред обуславя законосъобразност на извода в обжалваната заповед, че имота - предмет на изземване се държи на отпаднало основание – налице са материалноправните предпоставки за издаване на оспорената заповед.

Не са представени доказателства, че са налице условията на чл.26 от Наредбата, при наличие, на които договорът за наем не се прекратява или се издава нова настанителна заповед и се сключва нов договор за наем за ползваното жилище.

С удостоверението за военна служба се установява, че жалбоподателят е освободен от служба на 31.03.1990г. и към този момент е имал общ трудов стаж 10г. 05м. като свръхсрочнослужещ и офицер. Към 31.03.1990г. правото на пенсия за свръхсрочнослужещи и офицери е било уредено в чл.6 от Закона за пенсиите /ЗП/, отгм., считано от 01.01.2000г./ . Съгласно дейвалата към 1990г. редакция на чл.6, ал.1 от ЗП /изм. - ДВ, бр. 61 от 1971г./ свръхсрочнослужещи и офицери добиват право на пенсия при 20 години трудов стаж, от които две трети /тоест 13 години/ да са действително изслужени във въоръжените сили или на приравнена служба, независимо от възрастта им. Тъй като към 31.03.1990г. Т.П. е имал 10г. 05м. трудов стаж като свръхсрочнослужещ и офицер не е добил право на пенсия. Изложеното сочи, че в случая разпоредбата на §165 от ПЗР на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България / в сила от 27.02.1996г., отгм. от 12.05.2009г./, съгласно която наемните правоотношения на лицата по отменената ал.3 на чл.240 се запазват, е неприложима. § 165 е приет със ЗИДЗОВСРБ, публ. ДВ бр. 49/2000г., в сила от 16.06.2000г., с което изменение на закона е отменена ал.3 на чл.240 от ЗОВСРБ, отгм.. С тази правна норма кадрите военнослужещи запазват правото на ведомствено жилище, което заемат и след освобождаване от военна служба поради пенсиониране, при условие, че не са ползвали правото си по ал.2 и ако нямат собствено жилище.

Това означава, че § 165 от ПЗР на ЗИД на ЗОВСРБ, отм. се отнася само за заварени от промяната на закона наемни отношения с пенсионирани кадрови военнослужещи. Това е така, защото лицата, пенсионирани след отмяната на ал.3 на чл.240 от ЗОВСРБ, отм. вече нямат право на ведомствено жилище след освобождаването им от военна служба.

Към момента на издаване на оспорената заповед правата на военнослужещите са уредени с Наредба Н-22/2010г. С пар. 4 от Наредбата е предвидено, че лицата, заварени като наематели на жилища от жилищния фонд на Министерството на отбраната по отм. §165 от ПЗР на ЗИДЗОВСРБ имат право да ги ползват пожизнено под наем, ако: са на възраст над 65 години, те и членовете на техните семейства не притежават на територията на страната собствен имот, годен за постоянно обитаване; и те и членовете на техните семейства не са прехвърляли жилищен имот или вила, годни за постоянно обитаване след 1 юни 1996г. В случая §4 е неприложим, както поради това, че жалбоподателят не е наемател по отменения § 165 от ПЗР на ЗИДЗОВСРБ, така и поради това, че условията на §4 са кумулативно дадени, а спрямо жалбоподателя не е налице първото от тях- към момента на приемане на Наредбата, тоест към 10.08.2010г. жалбоподателят не е навършил 65 години.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Разпоредбата на чл. 80а ЗДС предвижда специален, бърз и ефикасен способ за защита на държавната недвижима собственост. В случая оспорената заповед е издадена в изпълнение на тази цел, след установяване на предвидените в нормата материалноправни основания.

Доводите на жалбоподателя, че процесното жилище е единствено за жалбоподателя и семейството му, че обитава имота като добросъвестен стопанин и го поддържа в изрядно състояние, че изрядно заплаща сметките си, че е извършил множество подобрения без да търси сметка от МО не променят извода за липсата на наемно правоотношение.

Съгласно чл.8, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /ЕКПЧ/ всеки има право на жилище. Но това право не е абсолютно. Съгласно чл.8, § 2 от същата Конвенция намесата на държавата е недопустима, освен в случаите, предвидени в закон и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или правата и свободите на другите. Следователно за да е налице спазване на допустимото по Конвенцията ограничение на това право е необходимо да се установи налице ли са предпоставките за ограничаване на правото по смисъла на параграф 2. В случая ограничаването на правото на жилище е изрично предвидено в закон - чл.226б, ал.1 от ЗОВСРБ. Всяка от предпоставките, водещи до ограничаване на правото на жилище по смисъла на чл.8, § 1 от ЕКПЧ, е нормативно установена. Намесата в правото на жилище е в съответствие със закона и преследва легитимна цел - защитава правото на министъра на отбраната да си върне владението върху имота от лице, което го владее без правно основание, и гарантира правото на другите, предвидени в закон правоимащи лица - решение от 13 май 2008 г., *McCann v T. U. K.*, № 19009/04, т. 48. Освен това прекратяването на правото на ползване на жилищен имот от фонда на Министерството на отбраната, не е довело до нарушаване на предпоставките на чл.8, § 2 от ЕКПЧ, тъй като е в интерес на националната сигурност и правата на другите. Намесата е необходима в едно демократично общество, защото "отговаря на належаща обществена нужда".

Предвид изложеното жалбата е неоснователна.

При този изход на спора на жалбоподателя не се следват разноски, а ответникът не претендира присъждане на такива.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М. П., с адрес в [населено място] против Заповед № ЗС-64/22.08.2022г. на министъра на отбраната на Република България.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд в 14-ет дневен срок от получаване на съобщението.

СЪДИЯ: